

SOLEMNITAT DE SANT JOSEP
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
20 de març de 2017
2S 7, 4-5.12-14.16; Rm 4, 13.16-18.22; Mt 1, 16.18-21.24

A la primera lectura, germans i germanes, hem sentit com Déu adreçava la seva paraula a David a través del profeta Natan. I li prometia que després de la seva mort, Déu donaria fermesa al fill que David havia tingut i que seria el seu descendent en el regne, i també que consolidaria el tron de la seva reialesa fent-lo *ferm per sempre*. Ho recollia, també, el salm responsorial quan repetiem les paraules: *La dinastia de David es perpetuarà*. Però, on és ara el tron de David? No hi ha cap monarquia que en continuï la reialesa. És que no té valor la promesa que Déu va fer a David segons la qual *el seu tron reial es mantindria ferm per sempre*?

La paraula profètica que Déu adreçava a David apuntava a una realitat superior. El *tron* de David s'acabà amb la deportació a Babilònia uns cinc segles després. A partir de les hores, no hi ha hagut més una monarquia de la descendència de David. La profecia, com dic, apuntava a una altra dimensió. La que hem trobat a l'evangeli d'avui. Josep hi és anomenat *fill de David* perquè és descendent d'ell, i per tant de llinatge reial, *descendent* dels reis de Judà, tal com diu la genealogia que precedeix immediatament les paraules de l'evangeli que acabem d'escoltar. Josep és *descendent* de David, però vingut a menys, sense *tron*, sense poder, sense reialme. Tot i ser de família reial és el fuster del petit poble de Natzaret. Les seves mans no són fines com les dels reis, ni els seus vestits delicats. Té la pell dels dits endurida de fer encenalls amb la garlopa, de treballar la fusta i altres materials quan s'escau. Tanmateix, el fill que Maria posarà al món i que ell adoptarà com a pare, serà descendent de David per mitjà d'ell, serà aquell rei bo i just que els profetes havien anunciat i havien cantat els salms. I la reialesa de Jesús, sí que durarà *per sempre*. Per bé que d'una manera molt diferent a les reialeses humanes d'ahir i d'avui. La profecia de Natan amb Jesús arribarà a la seva plenitud, perquè en ningú com en Jesús es fan realitat aquelles paraules de Déu adreçades a David i referents al seu *descendent*. *Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill*. La filiació divina de Jesús supera totes les previsions profètiques i messiàniques.

Josep és l'instrument fidel i dòcil a la voluntat de Déu que fa possible la inserció del fill de Maria en el llinatge de David. A l'evangeli hem sentit com li era dit: *li has de posar el nom de Jesús*. La prerrogativa de triar i d'imposar el nom era del pare. Aquí el nom l'ha triat Déu, el Pare del cel. Però Josep rep l'encàrrec d'imposar-li; és una manera de manifestar la seva paternitat sobre Jesús i de transmetre-li, per tant, el llinatge de David. Amb raó, doncs, a l'entrada a Jerusalem, el Diumenge de rams, serà aclamat: *Hosanna al fill de David! Beneit el qui ve en nom del Senyor!* (Mt 21, 9).

La missió de sant Josep, però, no és només que Jesús rebi d'ell la descendència de David. En la cultura hebrea d'aquell temps, el pare era l'encarregat d'educar el fill, d'ensenyar-li a pregar i a conèixer les Escripures per poder complir la voluntat de Déu. De la mà de Josep, Jesús aprengué a sentir-se membre del Poble de l'aliança i a relacionar-se amb el altres. De Josep, encara, Jesús aprengué a treballar manualment, a conèixer la dificultat del dia a dia. En aquesta educació, Maria hi col·laborava amb la seva sol·licitud maternal i amb l'exemple d'una dona segons el cor de Déu. De tots dos, Jesús aprengué a contemplar la bellesa dels camps de Galilea amb la formosor de les seves flors i amb el vol i el cant dels ocells del cel. I, en la seva humanitat, aprengué a descobrir-hi l'amor del Pare i la seva sol·licitud per la creació (Mt 6, 26-29).

En la profecia de Natan, de la primera lectura, hi havia, encara, una altra afirmació que convé destacar. Déu hi deia que el descendent de David objecte de la profecia

construiria *una casa dedicada al meu nom*. Es referia, en primer lloc, al temple que Salomó, el primer rei descendent de David, construiria a Jerusalem en honor de Déu. Però també aquestes paraules apuntaven a una realitat superior: a la *casa* de Déu que és l'Església, que Jesucrist –el fill de David per excel·lència- edificà *sobre el fonament dels apòstols i els profetes* (Ef 2, 20). El conjunt dels cristians de tots els temps formem aquesta *casa*, o temple, espiritual que és l'Església habitada per l'Esperit Sant. I així com sant Josep va ser fidel custodi de Jesús, el protegí, el formà humanament, li ensenyà la pregària i el féu un bon treballador en l'ofici, així l'Església que peregrina a la terra se sap protegida per sant Josep que intercedeix per tal que no deixi de ser fidel a Jesucrist ni de donar-ne testimoniatge, per tal que perseveri en les dificultats i persecucions, que sigui una llar oberta, com la Natzaret, on tothom trobi acolliment, una mà amiga, consol en les tribulacions, misericòrdia davant els errors, nodriment sòlid en la Paraula i els sacraments. Tot això, ho hem de fer vida, també, en nosaltres, tal com ens demana el temps quaresmal.

Lloem, doncs, l'home just i bo que fou Josep. Lloem Déu que li confià una vocació tan sublim i delicada com la d'introduir Jesús en el llinatge de David i de formar-lo humanament. La personalitat humana de Jesús deu molt a la manera de ser de sant Josep.

Lloem Déu que ens dóna sant Josep com a model de fidelitat humil i generosa per amor al pla diví de salvació, que ens el dóna com a protector de l'Església, el Poble de la nova aliança del qual hem estat cridats a formar part.

L'Eucaristia que estem celebrant ens ofereix la presència sacramental de Jesucrist. Acollim-lo amb fe i amb joia com sant Josep l'acollia cada dia en el caliu familiar de Natzaret sota l'esguard ple d'amor de santa Maria.